

Sygn. akt II CSK 717/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa W. W.
przeciwko W. S. i Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 lipca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnienie istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód w niniejszej sprawie powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Stwierdził, że Sąd Okręgowy wydał orzeczenie pozostające w sprzeczności z jednolitymi poglądami doktryny i orzecznictwa na temat: 1) wykładni art 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 1025 § 1 pkt 5 oraz 1036 k.p.c., zgodnie z którymi nie różnicuje się sposobu ochrony roszczeń zabezpieczonych hipoteką kaucyjną i zwykłą w egzekucji; 2) art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, zgodnie z którym do przyjęcia odpowiedzialności komornika niezbędne jest wskazanie rażącego naruszenia prawa oraz działania o charakterze dyspozycyjnym; 3) art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP ustalającego zasadę równości obywateli wobec prawa i równego ich traktowania przez władze publiczne.

Sposób zredagowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na jego uwzględnienie. Wniosek nie został bowiem szerzej uzasadniony, odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, których Sąd Najwyższy nie może analizować w ramach przedsądu i podejmowania decyzji co do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód nie wziął pod uwagę

okoliczności, że w skardze kasacyjnej nie mogą być skutecznie zgłoszone zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a skarga kasacyjna – w razie jej przyjęcia do rozpoznania – podlegałaby rozpoznaniu nawiązaniu do faktów ustalonych przez sądy *meriti* (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Na tle tych ustaleń nie sposób uznać skargi za oczywiście uzasadnioną, czy też dostrzec w sprawie zagadnień prawnych wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy albo problemów w związku z rozbieżnością poglądów prezentowanych w orzecznictwie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej analizowanym pod kątem okoliczności mających świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej brak jest argumentacji nawiązującej do podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a mianowicie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem identyfikowanym jako źródło szkody a szkodą w postaci oznaczonej przez powoda. Skarżący pominął zupełnie tę kwestię, że komornik w egzekucji z nieruchomości sporządza jedynie projekt planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Projekt planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nie jest podstawą wypłaty środków wierzycielom dłużnika. Taką podstawą jest plan podziału, a zatem projekt zatwierdzony przez sąd bez żadnych zmian lub taki, w którym sąd z urzędu dokonał wszystkich koniecznych z uwagi na okoliczności sprawy korekt lub zmian (art. 1035 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, przy czym co do kosztów postępowania stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. 2005, Nr 169, poz. 1417 ze zm.) § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).